

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ
BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ
FAKULTY OF FINE ARTS

VÝTVARNÁ TVORBA
FINE ART PRACTISE

ATELIÉR KRESBY A GRAFIKY
STUDIO DRAWING AND PRINTMAKING

MAPA
MAP

DOKUMENTACE DIPLOMOVÉ PRÁCE
DIPLOMA THESIS DOCUMENTATION

AUTOR PRÁCE
AUTHOR

BcA. Johana Merta

VEDOUCÍ PRÁCE
SUPERVISOR

Doc. Mgr. Art. Svätopluk Mikyta

OPONENT PRÁCE
OPPONENT

MgA. Pavel Sterec, Ph.D.

BRNO 2017

DOKUMENTACE VŠKP

OBSAH:

TEXTOVÁ ČÁST	s. 4 - 14
OBRAZOVÁ ČÁST	s. 15 - 90

ANOTACE

Tematicky zpracovávám konkrétní mapu těles jednoho z neviditelných paralelních vesmírů. Znovu se tímto vracím k archaickému vtipu historie umění, tedy zhmotňování neviditelného. Hranice vnímání jsou hlavní náplní celku.

Mé vyprávění má náměty v několika teoriích, zabývajících se kvantovo-gravitačními principy fungování světa, ale současně a především je výpovědí o mé fascinaci stvořením.

Pracuji s vědeckými teoriemi jako s pravidly her, která buď porušuji a vymezuji jiné hranice, nebo je zachovávám a kombinuji.

Věřím, že území, které jsem se rozhodla pojmenovat, existuje, právě díky nekonečným možnostem, které formují současné vědecké poznatky.

Po dlouhé kontinuální práci na prostoru ProMH, jak jsem jej pojmenovala, jsem došla k závěru formátu hry do roviny rozhovoru mezi vybranými tvůrci a díly, motivací je vytvořit veřejnou příležitost zabývat se nekonečným prostorem, neomezeným.

Imaginaci nabízím prostřednictvím *výtvarné zakázky* svým oblíbeným autorům.

Finálním dílem se tedy stává kombinace mého tvůrčího období s artefakty mých oblíbených tvůrců. Rozšířením osobního tématu do dialogu autorů se hra posunula do širšího vnímání problému nekonečna, mimo vlastní monolog a rukopis.

Osobní mentální hřiště, dříve přeplněné imaginárními rozhovory o umění, většinou zaznamenanými tužkou na zadní stranu formátů, stává se praktickým prostorem pro komunikaci s neohrazenými možnostmi obrazotvornosti, které se násobí počtem hráčů.

Oslovení autoři: Dana Chatrná, Šárka Telecká, Jan Tichák, Petr Cabalka a Ondřej Merta.

Mapa, tedy tvůrčí období (5772-5777 AM), sloužila k vlastní sebeorientaci priorit a obecné snaze pochopit historickou i současnou roli v přitakávání systémům, které byly zkonstruovány lidmi.

MOTIVACE

Kontinuálně navazuji na svoji předešlou výtvarnou epizodu s názvem Kámen (bakalářská práce 2012).

Uvnitř tématu s explicitním názvem Kámen jsem hledala hodnotové systémy spojené s tvorbou umění a pochybnosti o umění obecně. Výsledkem byla prezentace metody práce, tedy vrstvení formálních zpracování jednoho myšlenkového obsahu.

Těžba konkrétního tématu je také popisováním hranic osobního zaměření a zájmu. Tato těžba a hledání hranic jsou charakteristické pro moji práci. Jinými slovy: Ano, zajímám se o složení kamenů, jejich tvarové štěpení, barevnost a latinské názvy, ale ne o jejich léčitelské schopnosti.

Z teritoriálního pohledu jsem se vydala od drobného měřítka kamene do prostoru paralelních světů, nekonečna.

Tedy současným termínem zastupujícím moji činnost je MAPA.

Snažím se ilustrovat vlastní představivost v kombinacích s nabízenými informacemi.

Zdroje, které reflektuji, jsou především vědeckého charakteru astronomie a astrofyziky, ale postupně se vyjadřuji i k para vědecké problematice mytologie, astrologie, kartografie, také k historickým změnám v představě obrazu světa a především ke kreační teorii vzniku světa.

S vyjmenovaným rejstříkem pracuji selektivně, nesnažím se obsáhnout ani jednu ze zmíněných věd a nauk.

Nynější obraz světa a nekonečno přijímám jako hřiště pro imaginaci, která paralelně vyžaduje určitá rozhodnutí, přinejmenším rozhodnutí, čím se budu zabývat.

Tato rozhodnutí nemám v úmyslu banalizovat.

Věřím, že mnou definovaný prostor existuje, jednoduše proto, že nekonečno mi toto tvrzení umožňuje. Z teoretických i praktických her vyplývá, že vědecké i nevědecké systémy přijímáme vírou. Jde o jisté množství odhodlání věřit, že nabízené údaje jsou exaktní, pravdivé.

Jinými slovy: Jedna z mých oblíbených her je přeměřování měř v takřikajíc rozpínajícím se vesmíru.

HRA

Předcházející práce mě nasměrovala skrze fascinaci stvořením k vnímání obrazu světa.

Od začátku jsem tíhla k principům hry. Pravidla otevřeného nekonečného hřiště nabízejí dostatek možností pro všechny teorie, pro výzkumy pravděpodobnosti a kombinace přístupů. Posledním typem uvažování nad vizuální nespoutaností nekonečna se stalo přizvání spoluhráčů – rozhovor paralelních vesmírů.

Rozhovorem myslím vytvoření zakázky pro mé oblíbené autory.

Zadání, tedy objednaná výtvarná práce, mělo pouze dva konkrétní požadavky – vizualizace neviditelného kosmického prostoru v plošném provedení. Tento tvůrčí dialog je dosažením pragmatické hry. Soukromé mentální hřiště se mění na praktickou platformu tvorby.

Nastává programové upozadění vlastního projevu jako jedinečného díla a je pobídkou ke hře. Jak jsem již zmiňovala, nezpochybňuji autenticitu mnou definovaného prostoru, stále bude neopakovatelný i díky principu neklonování¹, mým záměrem je upozornit na dostatečně velké pole pro explozi kreativity.

Jsem iniciátorem, popřípadě zadavatelem díla. Současně vnímám svoji pozici jako hráče ve hře obrazotvornosti. Hra je tímto de facto nabídnuta komukoliv, kdo vidí smysl ji hrát. Pojmenovala jsem prostor, popsala teorie jeho charakteru a podstaty vlastností a určila mu základní zdroj – SLOVO, jako singularitu.

Podstata mého prostoru je detailně popsána, není složité ji prohlédnout.

Neskrývám žádný detail prostoru ProMH, jak jej nazývám. Jediným předpokladem pro čtení mých obrazů je, že máme společnou řeč.

¹ Wootters, William; Zurek, Wojciech (1982). "A Single Quantum Cannot be Cloned". *Nature*. **299**: 802–803. Bibcode:1982Natur.299..802W. doi:10.1038/299802a0.

Dieks, Dennis (1982). "Communication by EPR devices". *Physics Letters A*. **92** (6): 271–272. Bibcode:1982PhLA...92..271D. doi:10.1016/0375-9601(82)90084-6.

ADEKVÁTNÍ ADJUSTACE

Umění je řeč. Schopnost strukturovaně využívat prostředky vyjádření.

Tedy mluvíme o jakési podstatě komunikace. Obraz čteme jako soubor informací, které nám jsou předloženy někým konkrétním, je tu pouze zdánlivá entropie autorství, prostoru a času. Řeč plyne v čase na konkrétním místě, vyslovené slovo je fakt, čin, důkaz. Pragmatická lingvistika hodnotí schopnosti jednotlivce řeč provádět s charakteristickým zabarvením, podobně jako je tomu u rukopisu. U výtvarného projevu, který má tedy svoji rozpoznatelnou podobu, můžeme komunikaci mezi autorem a adresátem zjednodušit na řeč. Jinými slovy: obrazotvornost znakového jazyka pro hluchoněmé je taktéž bez zvukového doprovodu, podobně jako je tomu u vizuálního umění.

Dlouhodobě se snažím najít adekvátní řeč pro svoje vyprávění.

Moje Mapa vypráví příběh o nemožnosti zachycení času a prostoru, chaosu a řádu. Všechny tyto pojmy mají model pouze v našich myslích a jinou realitu nemají. Můžeme je interpretovat, ale právě každá interpretace je novým artefaktem. Není možné zachytit situaci, rozhovor, nebo snad reprodukovat obrazy Marka Rothka. Je nutné se s nimi setkat.

Vidím zásadní smysl v rozhovorech o dokonalosti, pravdě a pravděpodobnosti.

Vidím zásadní smysl v hledání hranic představivosti a možností her.

Ať už se budu snažit vyprávět příběh o stvoření světa 77krát, 100krát nebo vícekrát, nikdy nebude stejný. A vždy se bude odvíjet i podle toho, komu je vyprávěný.

OBRAZOTVORNOST

Historie malby ovlivnila naši představu o Kristově tváři, dokonce i o tvaru kříže a nakonec i o místě Kristova ukřižování. Dokument² odkrývající archeologické poznatky o nálezů Archy úmluvy ukazuje souvislosti s tehdejšími zvyklostmi týkajícími se umučení Krista. Logické argumenty o manipulaci skutečné události do formátu maleb a plastik jsou jednoduše pochopitelné. Opakováním drobných úprav reality do vhodnějších kompozic pro zobrazení utrpení Židovského krále se naše obrazotvornost z četby Písma přizpůsobuje směrem k historické malbě několika minulých staletí. Obecný alibismus, popisující toto celoživotní bádání Rona Wyatta jako ztracený čas, je legitimní. Není potřeba „rýt“ do již osvojených podob

² <https://www.youtube.com/watch?v=7UyqxzuSMCo> – citováno 5.11.2016

historie, minulost neměnicích informací, ale každá odchylka je vzdálením se od možnosti znát = setkat se s pravdou. Znat = setkat se. Přiblížit se ke zdroji informace je možné pouze bez prostředníka. K pravdivému obrazu, to je skutečně vzrušující nabídka. Setkat se bez manipulace, v tomto případě Kristovy oběti bez demagogického prostředníka – umění.

Dej pozor!

“Jaký je charakter vědecké práce? Především přesnost je charakteristická. Tento pojem přesnosti dostáváme teprve z práce samé. Člověk, který nepracuje vědecky, nemá de facto ponětí, co je přesnost práce, jako slepý o barvách. Dále práci charakterizuje vedle této přesnosti – pozornost. Vědecky pracovat znamená být pozorným. Dej pozor! Jiného logického pravidla není. Celý experiment není než dávat pozor. A to není jen intelektuální vlastnost, nýbrž i mravní: konstatovat pravdu.”³

John Lock (1632-1704) dal lidstvu velkou teorii vizuálního vnímání v *Eseji o lidském rozumu* (1690)

Položil zde otázku, jak dospíváme k vnímání trojrozměrného světa na základě dvojrozměrné konfigurace stimulací na sítnici. Došel k odpovědi, že jsme se prostřednictvím zkušenosti naučili, že co přijímáme jako vjem určitým způsobem vystínovaného kruhu, je svou podstatou koule. Tato odpověď “empirická“, na rozdíl od tehdejší všeobecně přijaté “nativistické“, která zní, že naše schopnost poznat ve vystínovaném kruhu kouli je nějak vrozená, byla novou vizí.

Cituje z dopisu svého přítele Williama Molyneuxe:

“Předpokládejme, že člověk od narození slepý a dnes již dospělý se naučil dotekem rozlišovat mezi krychlí a koulí z téhož kovu a přibližně stejné velikosti, aby mohl říci, když se dotýkal jednoho předmětu a pak druhého, který je krychle a který koule. Předpokládejme, že krychle a koule jsou umístěny na stole a tento slepý člověk prohlédne. Otázka zní, zda svým zrakem bude moci teď rozlišit, ještě dřív, než by se jich dotkl, a říci, co je koule a co krychle. Ne. Protože i když už získal zkušenost, jak se koule a krychle jeví jeho hmatu, ještě si neosvojil zkušenost, že co ovlivňuje jeho hmat tak či onak, musí rovněž tak či onak ovlivňovat jeho zrak.”⁴

³ Tomáš GARRIGUE MASARYK, *Jak pracovat?*, Praha: ČIN 1947, s. 39

⁴ Michael BAXANDALL, *Stíny a světlo*, Brno: Barrister & Principal 2003, s. 27

ILUZE POZNÁNÍ

Vidím nutnou přítomnost, setkání se s dílem. Současné globální poznání skrze internet klame iluzí o nabízených informacích. Tato nepřítomnost je devalvující vztah k umění, podobně jako fotografie zachycující skrze svoje médium odlišné médium, například sochu. Iluze sochy zachycené v ploše fotografie je normalizovaný fenomén. Popisují iluzivnost vnímání umění a schopnost světla složitě zacházet, tedy manipulovat s úsudkem pozorovatele.

Hubblův iluzionismus je dalším fiktivním vyprávěním o vesmíru.

Až pozorováním přes Hubblův vesmírný dalekohled (Hubble space telescope) došel obraz vesmíru své popularizace. Snímky barevných těles, shluků chemických i pevných forem, se jednoho dne stanou součástí přebalů časopisů, školních sešitů i designů kuřáckých potřeb, pokud už se tak nestalo. Teleskop byl do vesmíru vypuštěn 24. dubna 1990. Nyní již notoricky známý kosmos, pozorovatelný v plnosti barev a s vědeckou exaktností obrazu, byl do té doby snem každého badatele. I přes emotivní faktor působení krásy vesmíru, přes snímky HST, je nutné konstatovat jeho iluzivní manipulaci obrazu vesmíru. Fikce je přiznaná v popisu jednotlivých observatoří, které s informacemi dále pracují.

Snímky předkládané veřejnosti jsou syntézou mnoha efektů zachycovaných HST separátně. Pomocí Gama záření, rentgenového záření, infračervených, ultrafialových záření jsou zaznamenávány informace o vzdálených hodnotách. Naším zrakem ovšem neviditelných hodnot, jsou totiž přizpůsobeny do našeho barevného spektra.

“Dalekohled předává na Zemi obrazy vesmíru neovlivněné zemskou atmosférou.

Jeho umístění mimo zemskou atmosféru umožňuje pořizovat velmi ostré snímky vesmírných těles. Od svého vypuštění se stal jedním z nejdůležitějších dalekohledů v historii astronomie a významně se zasloužil o prohloubení poznatků o vesmíru. Velmi ceněné jsou například snímky tzv. Hubbleových hlubokých polí s nejvzdálenějšími objekty, které zatím lidstvo bylo schopno ve vesmíru pozorovat.

„Projekt Hubbleova dědictví“ byl založen proto, aby lidem zpřístupňoval výběr kvalitních snímků zajímavých a zvláštních vesmírných objektů. Tým projektu je složen z amatérských i profesionálních astronomů a snaží se zdůrazňovat estetickou stránku pořízených snímků.”⁵

⁵ https://cs.wikipedia.org/wiki/Hubble%C5%AFv_vesm%C3%ADrn%C3%BD_dalekohled – citováno

“Historie není cestou, která vede nutně výš (k něčemu bohatšímu, kultivovanějšímu); že nároky umění mohou být v rozporu s nároky dne (té či oné modernosti); a že nové (jedinečné, nenapodobitelné, dosud neřečené) se může nacházet v jiném směru než v tom, se kterým se všichni ztotožňují a nazývají ho pokrokem.”⁶

KARTOGRAFIE

Mapa je starší než písmo, tvrdí elementární zdroje pro výuku vývoje mapování světa....

Stereotypní zobrazování prostoru kartografií je pro mě zdrojem inspirace v uplatnění posunů měřítek, antidatace i deformování plošného zobrazení zpět do prostoru.

Přepisy, či transporty prostoru do plochy s užitím manipulace měřítka je historicky přijatým systémem ovládnutí velikosti, rozdělování území bez známosti skutečného rozměru. Ustálené standardní míry jsou abstraktnější než kdy dříve. Osobní rodinný výzkum ukázal, že nejsme schopni exaktního zápisu měř, že odhadujeme, podobně jako nemáme představu o tom, kolik je 850 miliard eur.

Jediné, co z toho lze uchopit, je, že pravděpodobnost, není pravda a hodnotové systémy si musí každý osvojit samostatně. Jinými slovy: Nesrovnatelná je hodnota abstraktního státního rozpočtu s konkrétním hektarem vlastního pole v Moravanech. I když obě hodnoty se mě týkají, představa správy je hmatatelnější v měřítku dohlédnutelné půdy.

Historická tendence zpodobňování neviditelného a záměrné či svobodné podřizování se systémům zkonstruovaným lidmi je otázka k řešení zahrnující všechny CIVILIZACE.

V současném obraze světa popsaném jako nekonečný počet paralelních vesmírů je dostatek místa pro nespoutanou fantazii. Zde jsou viditelné vlastní limity a návyky uplatňování představivosti. Pedagogická zodpovědnost je jednou z nejzranitelnějších rolí. Je nutné učit lidi dívat se, ne je deformovat do jazyku zkratk a znaků.

⁶ Milan KUNDERA, *O hudbě a románu*, Praha: Atlantis 2014, s.16

POCHYBNOST

Od předešlého tématu (Kámen 2012) zůstává v mé práci zpochybňování, teď už se ale nejedná o hodnotu umění a pochybnost nad smyslem tvorby, ale o zpochybnění obecně přijatých autorit, podřizování se systémům konstruovaným převážně člověkem (aplikuji na vztah astrologie a astronomie, tedy nevědecký a vědecký). Je pro mě důležité vyrovnat pozici osobní imaginace s vědeckým poznáním. Obě mají svůj charakter, místo i čas. V mém pohledu i rovnoměrnou váhu. Oba zkonstruované systémy staví na určitém druhu poznání. Má práce v žádném fragmentu nezahrnuje hermetizmus. Inspirací pro ztvárnění mapy hvězdné oblohy paralelního vesmíru mi byly vědecké poznatky minulého a současného století a humor hvězdopravectví. Myšlenkově směřuji k chvalo zpěvu o jedinečnosti a dokonalosti stvoření, ke konkrétní řeči, bez neutrality.

Je pro mě důležité být konkrétní. Proto jsem podřídila mapu převážně podobě geometrie. Mám ráda konkrétní představy, jako když si povídá kruh se čtvercem nebo přímka s koulí. Edwin A. Abbott⁷ by jistě namítl, že to je nemožné. Ale stačí si jen představit, co si říkají, představa jako prvek reality je dostatečně jasná.

ŘÁD

„Když svoboda zničí řád, pak touha po řádu zničí svobodu.“⁸

Řád je velmi důležitým průvodcem mé tvorby, podobně jako rukopis, neopakovatelnost, hodnota, hranice vnímání.

Vnitřní vztahy vizuálních struktur obrazu jsou mnohdy konstruovány na pouhém slovíčkaření, ilustrování slov, často je klíčem nejasná asociace vyplývající z lokálního zázemí, jako je například fyzicky přítomný křen v asambláži.

Ale přes všechny tyto hry je namístě mluvit o řádu.

Tyto vnitřní řády je možné dekódovat, většinou používám totiž obecně platné zkratky a symboly známé bez ohledu na společenskou vrstvu.

Jinými slovy: Vejce na obraze znamená vejce, žena na fotografii představuje ženu. Žena je má babička, velmi pracovitá osoba. Obraz je jejím charakterovým portrétem, i když její fotografická podoba je umístěna mimo střed. Vejce je symbolem pro kontinuální a dokonalou práci. Vejce jsou na papír lineárně přiřítá, zaprvé právě pro podpoření zmiňované kontinuálnosti a za druhé proto, že nevěřím lepidlům,

⁷ Edwin A. ABBOTT, *Plochozemě*, Brno: B4U Publishing 2013

⁸ <http://www.reformace.cz/sites/default/zod/zod39.pdf> – citováno 20.3.2017 – s.27

takže raději věci přišívám. Samozřejmě je možné myslet si, že v tomto případě zcela jistě mluvím o mytologickém obraze stvoření světa, ale to je interpretace.

Koláž se jmenuje Dědictví.

Zaměření na pozorného diváka je úzkoprofilová podmínka. Zkoumání definic obrazu není běžným pozorováním, neanalyzujeme většinu svých zážitků, spoléháme se na zvyk, který zapisuje informace a rozřazuje je podle kategorií. Nejsme nuceni přezkoumávat každý milimetrový papír, jestli jeho míry skutečně odpovídají milimetru, spoléháme se na zvyk, že takto vypadá milimetrová síť, tedy nejmenší její část je nepochybně milimetr. Přizpůsobení se rychlosti produkce a zkracování času na konzumaci se dotýká všech běžných i nadstandardních činností.

I pozorování obrazu.

Jinými slovy: Považuji za luxus mít možnost podívat se na 3hodinový dokument o vesmíru, většinou zvolím úspornější televizní seriál a snažím se přesvědčit sama sebe, že je vlastně o tom samém, se stejnou kvalitou informací.

Neusiluji o demokratizaci umění a uvědomuji si, že po praktické stránce pozorování divákovi nic ani nijak neulehčuji. Je možné získat dojem, že obrazy jsou nic neříkající plytké výpovědi, to je legitimní. Nepředpokládám, že by někdo z vidoucích uměl číst Braillovo písmo. Proč taky. Ale kódování v obrazových strukturách nese jasně uchopitelnou zprávu. Jen je nutné být ochotný přistoupit na myšlenku, že vnímání má svůj vlastní handicap, se kterým bychom měli pracovat. Nemyslím tím ovšem optometrii a jakékoliv omezení zrakového aparátu. Myslím tím zdánlivou slepotu, lhostejnost, nebo nedostatek představivosti a vlastního svobodného úsudku.

Osobně se snažím vyprostit ze světobolu, moje práce nezahrnuje kritiku antropocenózy. Hledám systémy, kterým podléhám a hodnotím omezení, které mi tyto systémy nutí. Určitě je má Mapa i politickým prostředím, politická ve smyslu nejširšího možného významu slova, nelokalizovaná, ale společenská hra. Upozorňující na sílu lidské tendence vládnout nad druhými a určovat obecně platné systémy, kterým je běžné se přizpůsobit. Víru hodnotím jako schopnost nepostihnutelnou jakýmkoliv systémem. Věřím, že mnou pojmenovaný prostor existuje, jednoduše proto, že tomu věřit můžu, nekonečno možností mi to nabízí. Věřím, že každý je schopný najít dostatek představivosti proto, aby mohl definovat svůj vlastní prostor. Jedinou podmínkou je, abychom v tom viděli smysl.

Podobně jako vidíme smysl ve výtvarném umění.

FORMÁT / ROZSAH / PRINCIP

Práce Mapa má instalační definitivu. Není možné ji separovat na jednotlivé položky. Rozsah tvůrčího období má 267 položek k dnešnímu dni (19.3.2017).

Zbylý materiál a rozpracované koncepty toto číslo nezahrnuje.

Finální podoba prezentace není konkrétní. Pokusím se o nereprodukované zprostředkování díla. Většina fragmentů má kresebnou a plošnou podstatu.

Užitý materiál je především papír, který kombinuji s porcelánem, galanterií, fotografií, kancelářským sortimentem, popřípadě pigmentem a zeleninou.

Principy mojí práce jsou založeny na kresbě, ornamentu, opakování řádu a také opakování vzniklých chyb. Zásadní vliv má na moji činnost fakt neopakovatelnosti rukopisu a systematičnost obrazotvornosti. Vrstvení formálních her se vyvíjí kontinuálně, podle zaměření se na techniku zpracování.

Jinými slovy: v kresbě vzniklou chybu opakuji i při další kresbě, tedy z kresby se postupným opakováním stává systémová chyba, záměr. Každá chyba naruší vztahy ke svému okolí a mění jej.

Optické vlnění milimetrové sítě je mnohdy zapříčiněno nestálým nanesením barvy při tisku, ale ne výlučně. Tato zmíněná optická část mé práce nese další mnohvrstevnaté uvažování. Např.: milimetrová mřížka v červené, fialové a žluté barvě nemá standardní míru milimetru, je nepatrně větší, tedy ubíhá oproti normě zelené sítě, současně zmiňované barevné variety mnou vytvořené sítě mají uvnitř svého řádu narušení i v podobě absence jedné míry, 9mm namísto 10mm.

Tyto formální hry s chybou a absencí, i při své nepatrnosti, přinášejí narušení, jak pro optiku, tak pro obsah tématu.

Metody práce týkající se obsahové části jsou nejbližší k vyprávění.

Z pocitu nedořečeného, nebo nezodpovězeného hledám možnosti, jak vyprávět příběh znovu, jinak, jednodušeji, či zkráceně. Snažím se téma obsáhnout až do hranic svých možností a limitů mého zájmu.

Jednotlivé fragmenty práce podléhají určitým pravidlům, podmínkám hry, které si sama volím.

Využívám kancelářské materiály běžně dostupné v papírnictví. I tato aluze na solidní zaměstnání je při vší vážnosti zřejmou hrou. Kancelářská estetika a archivace dopřávají pocit solidnosti činnosti. Milimetrový papír používám jako nosič exaktnosti

a řádu. Ale záznamy, které na něm provádím, mají často expresivní a malířský charakter. Běžně používám princip kombinování známý jako koláž, asambláž. Tyto struktury obrazového, významového, či materiálového skládání vnímám jako způsob toku narace. Hierarchické řády jsou součástí vyprávění i upoutávání pozornosti. Naléhavost zprávy je často zcizena její jemnou až přehlédnutelnou estetickou podobou. Tímto způsobem tedy můžeme mluvit o vizuálním kódování.

K OBRAZOVÉ PŘÍLOZE

Reprodukce ničí vztah k umění. Reprodukce boří možnost získat nedeformovaný vztah k artefaktu. Fotografie je autonomním uměleckým nosičem, artefaktem.

Fotografie je umění, reprodukce není umění. Pokud pozorujeme umělecké formy prostřednictvím reprodukce, jsme klamáni. Manipulování samotnou fotografickou manipulací. Vidíme tedy něčí fotografii, reprodukci, ne samotnou "sochu".

REPRODUKCE JE RECENZE, NE SETKÁNÍ. ŠPATNÁ FOTKA JE ŠPATNOU RECENZÍ, DEFORMOVANOU JE I "DOBŘÁ". POKUD SE SNAŽÍ PŘIBLÍŽIT SVÉ PŘEDLOZE, TÍM HŮŘE PRO UMĚNÍ, STÁLE JE JEJÍ IMITACÍ, TEDY DOBRÝ KLAM.

TI, CO PÍŠÍ HISTORII, JI I INTERPRETUJÍ.

**K posudkům byla předložena část diplomové práce,
tedy série kolorovaných kreseb na milimetrovém papíře s názvem 77.
Finální podoba obhajovaného díla má instalační definitivu.**

